

Edebiyat Defteri

muhaçir bozkurt -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
13 Ekim 2020 Salı

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

DOĞRU YAZMAK

[italik]15.05.2011
Bayraklı – İZMİR

Merhaba Efendim !
Edebiyat Dostları, Merhaba !
Şiire Gönül Verenler, Merhaba !
Türk Dilinin Hâdimleri , Merhaba !
Meraklı Misafir Gönüller, Sizlere de Merhaba !

Hoş geldiniz, Safalar getirdiniz gönül sayfama.

Bu yazıyı kaleme almadan evvel epey düşündüm : “ Makale olarak mı yazsam, mektup sınıfına mı koysam?” diye. Ölçüp-tarttım kendi zihnimde ve en münasibinin “mektup” olacağına hükmettim. İnşallah hatâ etmemişimdir.

Sevgili Okuyucu,
Bir yılı aşkın bir süredir “Edebiyat Defteri” üyesiyim ve bugüne kadar şiir dışında bir uğraşım olmadı bu site içinde. Lâkin; yayınlanan manzum ve mensur yazılar içinde (şiir, anı, öykü, makale... her ne olursa olsun) dikkat ettiğim en önemli husus lisanın kullanımı ve yazımıdır.

Türkçemizde kullandığımız öylesine farklı kökenli kelimeler var ki... zaman içinde dilimize yerleşmiş ve artık “bizden” olmuşlar. O kelimelerle anlaşıyor; derdimizi, isteklerimizi, hayallerimizi onlarla ifade ediyoruz. Belki de kullanıldıkları asıl kaynaklarındaki manadan farklı bir manaya bürünmüş bizim lisanımızda o sözler. Dedim ya : “bizden” olmuşlar artık. Bizi bize, bizce anlatıyorlar. Lâkin, bazen öylesine insafsız davranıyoruz ki o kelimelere karşı... Tarifi mümkün değil... Kaşını-gözünü yarıyoruz âdetâ... Özellikle de doğu dillerinden; Arapça ve Farsça’dan dilimize gelen kelimeleri yazarken vahim hatalar yapıyoruz. Kelimenin yazılışına hiç dikkat etmiyoruz. Kendi ağzımıza nasıl yerleşmiş, hafızamızda nasıl yer etmiş ise öylece karalayıp geçiyoruz. Hiç de merak etmiyoruz anlaşılan “bunun asıl yazılışı nasıl acaba?” diye. Manası bizim için farklı olabilir belki amma, kelimenin aslı yazılış şekli nasıl; doğru mu yazdım, yanlış mı yazdım diye düşünmüyoruz hiç.

Bu satırları yazmama sebep , bugün okuduğum bir şiir oldu.

Şiirin konusu o kadar güzeldi ki, okurken gönlüm coştı... duygulandım. Lâkin kullanılan Arapça ve Farsça kökenli kelimelerden bir çoğunun yazılışları yanlıştı ve yazıldığı şekliyle her birini üç ayrı lügatte aradığım halde manasını bulamadım. Öyle bir kelime yok. Şair kardeşimin orada kast ettiği mânâyı benim hissedebilmem çok zor, hattâ imkânsız.

Peki,
Arapça ve Farsça kökenli, veya diğer menşe’li kelimeler böyle de; öz Türkçe kelimelerimizi yazarken çok mu dikkatliyiz ?
Burada da en önemli yanlış ek ve takılarda yapıyor.
☞ “dahi” anlamındaki “de,da” ekleri birleşik yazılıyor; ayrılması lâzım.
{-Bunun içinde, senin için de kötülük var, onun için de.}
{-Bunun için de, “senin içinde kötülük var, onun içinde yok” diyemeyiz.}
-Lütfen, yukarıya yazdığım iki cümlede “de”lerin kullanılmasına / yazılışına göre anlam farkına dikkat ediniz.-

Ayrıca Türk Dil Kurumu’nun resmî sitesinden alıntıladığım aşağıdaki bilgiyi de arz edeyim:

Bağlaç Olan da, de’nin Yazılışı

Bağlaç olan da, de ayrı yazılır. Kendisinden önceki kelimenin son ünlüsüne bağlı olarak ünlü uyumlarına uyar: Kızı da geldi gelini de. Durumu oğluna da bildirdi. Sen de mi kardeşim? Güç de olsa. Konuşur da konuşur.

UYARI : Ayrı yazılan da, de hiçbir zaman ta, te biçiminde yazılmaz.

UYARI : Ya sözüyle birlikte kullanılan da mutlaka ayrı yazılır: ya da.

UYARI : Da, de bağlacını kendisinden önceki kelimedenden kesme ile ayırmak yanlıştır: Ayşe de geldi (Ayşe'de geldi değil).

UYARI : Da, de bağlacının bulunma durumu eki olan -da, -de, -ta, -te ile hiçbir ilgisi yoktur. Bulunma durumu eki getirildiği kelimeye bitişik yazılır: devede (deve-de) kulak, evde (ev-de) kalmak, yolda (yol-da) kalmak, ayakta (ayak-ta) durmak, çantada (çanta-da) kek-lik. İkide (iki-de) bir aynı sözü söyleyip durma.

Yurtta sulh, cihanda sulh. (Mustafa Kemal Atatürk)

{Kaynak:<http://www.tdk.gov.tr/TR/Genel/BelgeGoster.aspx?F6E10F8892433CFFAAF6AA849816B2EF87C42C67A356329D>}

☞ Bağlaç olan “ki” ile sıfat yapan ve zamir eki olan “ki”nin yazımına dikkat edilmiyor. Doğrusunu, aşağıya alıntıladığım bir açıklama ile göstermek istiyorum.

“ki” Bağlacının ve “-ki” Ekinin Yazımı

Türkçede üç çeşit “ki” vardır:

Bağlaç olan “ki”, sıfat yapan “-ki” ve zamir olan (ilgi zamiri) “-ki” dir.

Bağlaç olan “ki” daima ayrı yazılır. Sıfat yapan “-ki” ve zamir olan “-ki” eklendiği sözcüğe bitişik yazılır.

Dilimizdeki bu üç farklı “-ki”yi birbirleriyle karıştırmamak için şu pratik yöntemleri uygulayın.

*Cümle içerisinde –ki’den sonra –ler çokluk ekini getirebiliyorsanız o –ki zamir olan –ki’dir.

Ayrıca zamir olan –ki’nin bir ismin yerini tuttuğunu ve genellikle zamirlerin üzerine geldiğini de unutmayın.

---Arabam bozuldu , seninki(ler)ni kullanabilir miyim?

---Onunki(ler) seninki(ler)den daha iyi olmuş.

Görüldüğü gibi cümle içerisinde –ki zamirinden sonra –ler ekini getirdiğimizde cümlenin yapısında herhangi bir bozukluk meydana gelmiyor.Öyleyse bu –ki’ler ilgi zamiridir.

*Sıfat yapan –ki de sıfat tamlaması kurar. Sıfat yapan –ki her zaman bitişik yazılır.Pratik olarak önündeki isme “hangi” sorusunu yönelterek bulur ve diğer –ki’lerden ayırt ederiz.

---Sokaktaki çocuklara sahip çıkmamız gerekiyor.(Hangi çocuklar?)

---Sınıftaki öğrenciler dışarı çıksın.(Hangi öğrenciler?)

Görüldüğü gibi sıfat yapan –ki’yi alan sözcüğün hemen önündeki isme hangi sorusunu yöneltebiliyoruz. Öyleyse bu –ki sıfat yapan –ki’dir ve eklendiği sıfata daima bitişik yazılır.

*Bağlaç olan “ki” ise daima ayrı yazılır.Diğer “ki” ekleriyle karıştırmamak için cümleden çıkartırız, cümlenin yapısında ciddi bir bozukluk olmuyorsa o “ki” bağlaç olan “ki”dir. Ayrıca bağlaç olan ki’nin daha vurgulu söylendiğini de göz önünde bulundurmak gerekir.

*Duydum ki unutmuşsun gözlerimin rengini.(Duydum unutmuşsun gözlerimin rengini)

*Sen ki dünyalara değersin.(Sen dünyalara değersin.)

*Şimdi anlıyorum ki o yaptıklarım bir hataydı.(Şimdi anlıyorum o yaptıklarım bir hataydı)

Görüldüğü gibi bağlaç olan –ki cümleden çıkartıldığında cümlenin anlamında bir daralma olsa da yapısında ciddi bir bozukluk olmuyor, öyleyse bu –ki’ler bağlaçtır ve daima ayrı yazılır.

Not: Mademki, halbuki, oysaki, çünkü, sanki... sözcüklerindeki ‘ki’ ler bağlaç olmasına rağmen kalıplaştığı için bitişik yazılır {Kaynak:<http://www.turkeyarena.net/turkeyarena/turkce-edebiyat/41293-ki-ekinin-yazilisi.html> }

☒ Bir başka yazım hatası ise soru anlamı veren “mi?” nin bitişik yazılmasıdır ki epey sıklıkla görülmektedir.

Bunun doğrusunu da aşağıda alıntıladığım bir bilgi notunda görebiliriz.

Soru Eki mi, mi, mu, mü’nün Yazılışı

Bu ek gelenekleşmiş olarak ayrı yazılır ve kendisinden önceki kelimenin son ünlüsüne bağlı olarak ünlü uyumla–rına uyar: Kaldı mı? Sen de mi geldin? Olur mu? İnsanlık öldü mü?

Soru ekinden sonra gelen ekler, bu eke bitişik olarak yazılır: Verecek misin? Okuyor muyuz? Çocuk muyum? Gelecek miydi? Güler misin, ağlar mısınız?

Bu ek sorudan başka görevlerde kullanıldığında da ayrı yazılır: Güzel mi güzel! Yağmur yağdı mı dışarı çıkamayız.

UYARI: Vazgeçmek birleşik fiili, mi soru ekiyle birlikte kullanıldığında iki ayrı biçimde yazılabilir: Vaz mı geçtin? Vazgeçtin mi?

{Kaynak:

<http://www.tdk.gov.tr/TR/Genel/BelgeGoster.aspx?F6E10F8892433CFFAAF6AA849816B2EF87C42C67A356329D>}

Görüldüğü üzere dilimizin gayet güzel yerleşmiş kuralları vardır ve biz bu kuralları uygulamakta hassas davranırsak, yazı dilimizin ifade gücünü o derece arttırmış oluruz. Ki; şiir veya nesir yazarak bu sitede insanlara gönlünü açan kişilerin, meramlarını doğru anlatabilmeleri de buna bağlıdır. Lisanın doğru kullanımı, meramın doğru anlatımını sağlar. Yoksa... kaos olur. Kim, kimin ne dediğini nasıl anlansın ?

Muhterem Okuyucu,

Uzunca ve biraz da akademik ekler ile belki sıkıcı bir mektup kaleme aldım.

Umarım sonuna kadar okuma sabrını gösterir, lisanımızı koruma ve gelecek nesillerimize doğru aktarma hassasiyetime ha verirsiniz.

Günümüzde öğrencilerimize öğretmenleri tarafından ödevler veriliyor ve öğrenciler kolayca bilgiye ulaşabilecekleri interneti kullanıyorlar. İstedikleri bilgilere internette ulaşmak çok kolay. Herhangi bir arama motorundan bir tek kelime yazıp tıkladıklarında önlerine sayısız seçenekler çıkıyor. Çocuklarımız bu bilgileri yüzde yüz doğru kabul ederek alıyorlar ve ödevlerini yapmanın rahatlığını yaşıyorlar. Fakat bizler kalem sahipleri olarak kullandığımız kelimelerin doğruluğuna dikka

etmez, çalakalet kelimeler yazar ve öylece sayfalarımızda yayınlar isek.. bundan kim zarar görecektir ? Bizim yavrularımız değil mi ?

Lisanımız internet vasıtası ile zaten İngiliz lisanının istilâsı altına girdi. Ayrıca bir de "internet Türkçesi" diyebileceğimiz bir farklı yazım dili oluştu. Çocuklarımız artık birbirleri ile yazışırken kısaltılmış kelimeler kullanıyorlar. Sadece ünsüz harflerden oluşan kelimelerle anlaştıklarını sanıyorlar. Birbirlerine "nbr", "tşk", "s.a.", "a.s.", "a.e.o." gibi sembolleştirilmiş kelimelerle hitap ediyorlar. Böyle bir vahim hali gözlerimiz görüp dururken biz yetişkinler, Edebiyat Defteri gibi itibarlı bir sitede kalem oynatanlar yazdıklarımıza dikkat etmez isek ne olacak ?

Çaresiz değilsiniz; çare, sizsiniz.

Lütfen acele etmeden, "yazdıklarımı bir an önce yetiştireyim de sayfama asayım" telâşına kapılmadan, "doğrusunu yazayım" endişesini gönüllerinizde taşıyarak yazınız. Bilmenin sınırı var, öğrenmenin sınırı yoktur. Her yaşta ve her ânda öğrenebiliriz. Öğreten kişi veya kurum hiç önemli değil, öğrenilenin doğruluğu önemlidir.

Burada Muhterem Şaire Afet İnce Kırat'ın sitede okuduğum bir yazısını hatırladım. Dört yaşındaki torunundan öğrendiği "CİKS ERKEK" sözü için , torununa hocam diyebilme zerafetini göstermişti.

Ne mutlu öğrenebilene..öğrendiğini uygulayabilene..

Tüm okuyucularıma sıhhat, afiyet, huzur, bereket, şükür ve selâmet niyaz ediyorum.

Saygılarımla..

muhacir bozkurt
Mustafa KÜTÜKCÜ
-EMEKLİ ÖĞRETMEN-

GİZLİ ÜYE PROFİLLERİ VE ŞİİR TENKİTLERİ

[italik]
Muhterem Okuyucu,

Bu sitede bir yılı aşkın zamandan beri şiirler okuyorum ve âcizane kalemimden dökülen gönül titreşimlerimi yayınlamaya çalışıyorum.

Edebiyat geniş.. çok geniş bir alan. Manzum ve mensur bir çok çeşidi var ve ben bunun genelde manzum kısmıyla ilgilenmeye çalıştım hasbelkader..

Siteye üyelikte kendini tanıtmaya ile ilgili doldurulan formlarda açıkça yazdığım gibi: “şair değilim.” Bazı olaylardan veya gördüğüm, duyduğum, okuduğum şeylerden etkilendiğimde dilimden dökülen beyit ya da dörtlüklerim olur; içimden geldiği gibi yazarım. Buna da şairlik denmez herhalde..

Benim bu yazıda ele almak istediğim asıl mesele başka : Kimlik gizleme meselesi.. ve eleştiri/tenkit.

Bazı üyeler nedense kendilerine ait kimlik bilgilerini gizlemişler. Profil bilgilerine göz atmak istediğinizde bir de bakıyorsunuz “üye profilini gizlemiş” ibaresi çıkıyor.

Kendini açıkça tanıtmaktan çekinen kişilerin mutlaka çekindikleri bir şeyler vardır diye düşünürüm ve mesafe koyarım. Kimliğini gizleyenlerin belki haklı gerekçeleri de olabilir... bilemiyorum. Benim şu âna kadar kimliğimi gizlemeye ihtiyaç duyacak bir sıkıntı olmadı. O yüzden insanların durumlarını anlayamayabilirim. Eleştiri konusuna gelince:

Ben edebiyat eleştirmeni /münekket değilim. Yapacağım değerlendirmeler ancak şiirin işlediği tema ve duygular üzerine olabilir. Tekniği üzerinde yazmaya kalkışırsam gerçek edebiyat üstâdlarına hakaret etmiş olurum. Haddini aşmak en büyük edepsizliktir ki.. Allah (C.C.) muhafaza eyleye.. Burası bir edebiyat sitesi ve edepsizliği hiç kaldırmaz..

Tekrar başa dönerek ifade edeceğim husus şairliğe ve üstâdlığa ise benim yeterliğim hiç yok.. Şairlik büyük bir sıfattır. Öyle üç kelimeyi arka arkaya sıraladım, güzel süsledim diye kendimize “şair” sıfatını yakıştıracak isek, Mehmet Âkifler, Yahyâ Kemâller, Necip Fazıllar mezarlarında rahat uyuyamazlar.

Fazla söze hacet yok sanırım.

Bu sayfalarda yayınladıklarımızın altında “çok harika, beğendim, yüreğine sağlık, şiir okudum...vs.” gibi sözler sadece: “-sayfana geldim, okudum, gidiyorum..” diye haber vermenin bir şeklinden ibaret. Arada bir, yayınlanan metnin duygusal yönüne veya işlediği konuya atfen söylenen çok kısa birkaç kelâm ise “yorum” sınıfına sokulabilir belki. Veya takdir babından sözler denilebilir.

Ben bir çok değerli edîbin sayfasını ziyaret edip yazdıklarını okuyorum ve bazan hiç bir işaret bırakmadan çıkıyorum. Bazar da eğer puanlamaya açık ise puan veriyorum. Bir muhterem şairin ifadesiyle "ödünç ziyaretler" almış başını gidiyor ve ben hiç de öyle ödünç karşılama düşüncesine kapılmadım. Vaktim olduğu ölçüde ziyaret ettiğim sayfalardan müstefid olur ayrılırım. Sayfama uğrayan şahsiyetlerin bana verdikleri kıymet derecesinin ifadesi olan yorumlarına da gecikmeli dahî olmak mutlaka cevap vermeye gayret ederim. Bu benim şahsî anlayışımı yansıtır.

Yorumlamak/tenkit etmek ise edebî eserin eksilerini-artılarını, teknik yapısını, barındırdığı sanat unsurlarını ele alarak enine- boyuna açmak ve yazana ayna olmaktadır.

Bu sitede o derece yetkin birkaç kalem erbabı var ve yetişebildikleri ölçüde üzerlerine düşeni gayet güzel yapıyorlar. Onların sahasına girmek bence onlara saygısızlık ve haddini aşmak olur.

Herkes haddini bilmeli diye düşünüyorum.. Bilmem; siz ne dersiniz ..??..

muhacir bozkurt
Mustafa KÜTÜKCÜ
05.06.2011 – Bayraklı / İZMİR.

MADIMAK-BAŞBAĞLAR...V.S.

[italik]

Memleketimizde sürekli olarak dış güçlerin ve onların içerdeki maşalarının karıştığı karanlık olaylar olageldi. Lâkin bunları gören, yaşayan insanlarımız maalesef beyin yıkama operasyonlarıyla ideolojik bakmaya yönlendirildiklerinden dolayıdır ki asıl failer sürekli arka plânda ve gizli kalmayı başardılar.

Anadolu insanının en önemli özelliği Müslüman olmasıdır. Gerek Hanefi, gerek Şafii mezhebinden olsun, gerekse de kendisini Alevî diye adlandıran şia mezheplerinden olsun... ne olursa olsun, her şeyden önce İSLÂM'dır. Alevîliği bir mezhep olarak gören ve göstermeye çalışanlar yanlış yapıyorlar. Hz.Ali'yi sevmek Alevilik ise, ben hepsinden fazla Alevî olurum. Niye mi? Çünkü O zât benim peygamberimin övgüsüne mazhar olmuş, peygamberimin soyunu sürdüren damadı olmuş, peygamberimin en güvendiği koruyucusu olmuş, "ilimlerin kapısı" diye vasıflandırılmış mübarek zattır. Peygamberimden sonra halifesi olmuştur. Ve.. camide aldığı kılıç darbesi sonucunda üç gün yaşadktan sonra şehîd olmuştur.

Bugünkü tartışmaların odağında olan Alevilik meselesi temelsizdir. Sadece Anadolu coğrafyasının yer altı ve yer üstü zenginliklerine el koymak isteyen aç gözlü haçlı zihniyetinin kışkırtmaları ve göz boyamalarıdır.

Ben böyle anlıyorum.

Hız.Ali'yi sevenler Müslüman değil mi? Müslüman. Öyleyse cami dururken niye cemevi denilen mekânlarda ibadet etme inadı gösteriyorlar? Ve.. ibadet adıyla yaptıkları seramoninin namaza benzer yanı var mıdır? Asla yoktur.

İşte büyük çelişki buradadır. Hız.Ali Kur'an'a göre hükmeden "Emir el-Mü'minîn" idi. Namaz kılıyordu ve İslâm dinini Resulullah'tan gördüğü gibi yaşıyordu.

Neyse... şu anda konumuz Alevîliği yargılamak değil. Alevilik adı altında hurafelerle kandırılmış bir takım safdil insanları kışkırtarak bir Sünnî-Alevî ayrımcılığı yaratmak ve körükleyerek iki kesimi birbirine düşürmek; sonra da kendi menfaatlerini istedikleri gibi sürdürmek, memleket imkânlarını kullanmaktır maksat. {Alevîlik ile ilgili olarak çok geniş bilgi birikimine sahip olmadığım için düşüncelerimi hatalı bulanlar ile tartışmaya girmek ve Alevîlik inancına sahip kardeşlerimi de kırmak istemiyorum. Hatalı veya yanlış bilgim var ise doğrusunu bilenlerden peşinen özür dilerim. Maksadım aslâ tahkir değildir. Burada hemen ifade edeyim.}

Madımak oteli, Başbağlar, İstanbul Gaziosmanpaşa olayları arka arkaya gelen çatıştirma provaları idi. Daha evvel Kahramanmaraş ve Çorum'da denenmiş, katliama sebep olmuş ama istenilen ölçüde ayrışma sağlayamamışlardı. Tekrar denediler ama gene olmadı. Yaptıkları küçük çaplı katliamlarla yürekleri yaktılar. Milletin sağduyusu galip geldi ve büyük iş savaşı çıkmadı.

PKK örgütü de aynı şekilde milleti ayrıştırmak, ülke topraklarının bir bölümünde otonom hegemonya kurmak maksadına matuf olarak kurulmuştur. Türkiye Cumhuriyeti devletinin ekonomik imkânlarını bu tür olaylarda Silâh Sanayii tröstlerine peşkeş çekmektir maksat. Yer altı zenginliklerini sömürmektir. Devleti yönetenlerin önünde sürekli bu tür terör galesi bulundurarak memleketin daha önemli işlerine, ekonomik kalkınmasına kafa yoramayacak hale getirmektir maksat.

Bir sağdan, bir soldan mantığı ile her iki siyasî kamptan veya fikir platformundan ileri gelenleri, tanınmış kişileri kurban seçerek gerilimi sürekli kılmak, tansiyonu yüksek tutmak her zaman karanlık güçlerin taktiği olmuştur.

Sol ve sağ olarak toplumu fikir kamplarına ayırmak da zaten başlı başına bir taktiktir. İki tarafın da tabanından sade vatandaşları çekip bir kenara sorgulayan her iki taraftakinin de tek dileğinin toplum refahı, huzur ve kardeşlik temelinde birleştiğini görürsün. Biri yurt derken öteki vatan der. Biri halkım derken öbürü milletim der. Hangi toprağı kast ettiğini sorarsan gösterdiği coğrafya aynıdır: Anadolu. Hangi topluluğı kast ettiğini sorarsan ikisinin de cevabı: Anadolu insanıdır. Yani öz be öz Müslüman olan Türk,Kürt,Çerkez,Lâz,Abhaz,Türkmen'dir kast edilen.

Lâkin, ayrıştirma üzerine kafa yoran mihraklar sürekli olarak medya tellâllığı ve çığırkanlığı ile insanların gözünden gerçekleri kaçırırlar ve düşünmeyi engellemeye çalışırlar. Bir grubu diğeri karşı hedef haline getirmeye çalışırlar. Meselâ Madımak oteli önünde gösteri düzenlemeyi teşvik ederken Başbağlar'ın yıldönümünü sessizce atlatmaya çalışırlar. Birini gözlemlere sokup, diğeri gözden kaçırmak niyedir ?

Bir taraftan da devletini sevenleri şüpheye düşürme taktikleri uyguluyorlar. Devleti ceberut gösterirler. Devletin yasalarının uygulanmasını sürekli sekteye uğratırlar. Taraflı uygulama için baskılar kurarlar ve kurulan baskıyı gizleyecek maskeleyen yöntemleri kullanırlar.

Böyle ortamı yaratmak için de gün olur devrimci gazeteci Uğur Mumcu'yu, gün olur gümrükleri kaçakçılara kapatan ve kaçakçılarının çanına ot tıkayan Gün Sazak'ı hedef seçerler. Gün olur halkın kahramanı vali Recep Yazıcıoğlu'nu hedef

seçerler, gün olur Asala belâsını çökerten teşkilâtın kahramanları olan Abdullah Çatlı, Hüseyin Kocadağ gibi kişileri hedef seçerler.Gün olur Muammer Aksoy’u, gün olur Hamido’yu hedef seçerler.. Daha sayılacak çok zıt örnekler var..

Şimdi ne oluyor ? İşte Meclisimiz. Anayasa’nın âmir hükümlerine uymayan amma hukukî olduklarını iddia eden vekillerin tavırlarıyla ortalık puslandı.

Gailemiz hiç bitmeyecek, bitirilmeyecek.

Tâ ki biz millet olarak topluca uyanıncaya kadar. Amma... uyanmak için galiba “sûr”u bekliyoruz .. heyhât !

muhacir bozkurt

Mustafa KÜTÜKCÜ

05.07.2011 – Bayraklı / İZMİR

HAFIZ DEDE

[italik]

Yıl 1989.

Hafız Dede olarak bilinen, yaşı yüze merdiven dayamış ama dinç mi dinç, zihnî melekeleri açık mı açık gerçek ilim sahibi bir ihtiyarın muhabbetindeyiz. Dini, millî ve tarihî temalarda hoş bir sohbet ile gönüllerimizi yıkamaktayız. Aramızda bulunan köy muhtarı, Hafız Dede'nin anlattığı çok güzel bir dînî kıssaya kahkahalarla gülerek:

-“Hocam, bi daha anlat, gülelim.” Deyince.. Şu ân rahmetlik olan Hafız Dede, yavaşça oturduğu yerden doğrulurken:

-“Odun pazarında mücevher satılmaz ki!” diyerek yan odaya geçti ve namaza durdu..

O gün bu gündür, bilmediği bir konuda işittiğine gülen birini gördüğümde hep bu cevap aklıma gelir.

Dünya Küçük

[italik]

Görevli olarak Almanya'nın Bremen kentinde bulunduğum 1991 yılında yaz tatili için otomobille Türkiye'ye geldim. Dönüş yolunda Bulgaristan'dan geçerken Sofya yakınlarında yolda bir otomobilin arıza yapıp kaldığını ve sürücüsünün de elinde bir şey sallayarak geçen araç sürücülerinden yardım istediğini görünce durdum. Tesadüf, o kişi de bir Türk vatandaşı ve elinde salladığı şey, otomobilinin radyatörü ile motoru arasındaki soğutma suyunu nakleden lâstik hortum. Hortum, bağlantı kelepçesinin altından kesilmiş ve kopmuş. Yanında yedek hortum olmadığı için vatandaş yolda kalmış. Bende de yedek bir tane vardı. Nasıl olsa ben dönüş yolundayım ve arabamın bakımını yaptırıp yola çıktım diyerek vatandaşımıza verdim parçayı ve yoluma devam ettim.

Aradan dört yıl geçti.

1995 yılının ilkbaharı. Almanya'daki son görev yılım.

Birkaç meslektaşımınla birlikte yurda dönmeden şöyle bir genel Avrupa turu yapalım diye düşündük ve münasip bir zaman dilimi kolladık. Mayıs ayında beş günlük bir boşluk var. Az zamanda çok yer görebilmek düşüncesiyle küçük otomobil yerine minibüs ile çıkmaya ve otellerde kalmayıp minibüste idare ederek aracı da münavebeli kullanarak geceli gündüzlü dolaşmaya karar verdik. Bizimle aynı frekansta bir işçi arkadaşımız var güzel bir minibüsü olan.. O da istiyor böyle bir turu. Kendisiyle beraber beş kişi olduk ve kararlaştırdığımız günde çıktık yola..

İlk durak Hollanda'nın Amsterdam kenti. Oradan dolanarak farklı şehirleri gördükten sonra Belçika'ya, sonra Fransa'ya geçtik. Fransa'da en fazla merak edilen yer neresi? Elbette ki Louvre Müzesi, Eiffel Kulesi, bizim vatandaşlarımızın telâffuz kolaylığı olarak "Sakar Kör" diye esprili olarak söyledikleri Büyük Kilise ve Eiffel Kulesi yakınında bulunan açık hava müzesi, Elysee Sarayı, Hürriyet Kapısı ve Şanzelize denilen büyük cadde/bulvar. Aklıma geliveren başlıca ziyaret yerleri bunlar.. Dolaşıyoruz birlikte. Eiffel kulesine geldiğimizde hava oldukça sıcaktı ve benim başım ağrıyordu. Giresunlu meslektaşım Hamdi Bey de kendini pek iyi hissetmediğini söyleyince diğer üç arkadaş kuleye tırmandılar ve biz aşağıda kaldık. Asansörler bakımda olduğu için merdivenler ile çıkılıyordu ve arkadaşların yukarıya çıkıp çevreyi izledikten sonra tekrar geriye dönmeleri için ortalama olarak birbuçuk- iki saat kadar bir zaman gerekiyordu.

Aşağıda kalan biz iki arkadaş ne yapalım ? Çevreyi şöyle bir kolaçan ettik; ilerde bir ağacın gölgesinde oturabileceğimiz müsait bir yer var. Oraya doğru yürüdüğümüzde, bir seyyar dondurma arabasının önünden geçerken , "hadi birer dondurma yiyelim" dedik. Tam dondurmacının önüne gelmiştik ki, sol tarafımdan omuzuma bir el dokunup beni kendisine doğru dönmeye zorladı. Tanımıyordum adamı ama Türk olduğu "kara kafa" oluşundan belliydi.

"-Merhaba hocam, beni tanıdınız mı?" deyince afalladım.

"-Hayır, tanıyamadım. Nerden tanışıyoruz?" dedim.

"-'91 yılında Bulgaristan'da, yolda, birisine devridaim borusu vermiş miydiniz?" deyince adamı değil ama yaşadığım olayı hatırladım.

"-Evet!" dedim. "Ama burada karşılaşacağımız hiç aklıma gelmezdi. Nasıl tanıdınız beni?"

"- Ah Hocam, ah! Ben o gün tam dört saat yolda bir Allah'ın kulu durup da yardım etse diye gelip geçenlere elimdeki hortumu salladım. Bir tek sen durdun. Nasıl unutturum senin simanı? Bana yardım ettiğin gibi verdiğin parçanın parasını bile almamıştın. Şimdi hiç olmazsa dondurmaları ben ısmarlıyayım da hakkınızı helâl edin!"

"- Ehh.. Ne diyelim muhterem kardeşim. Ben hakkımı zaten helâl etmişim sana amma madem ki sen öyle rahatlayacaksınız hadi bakalım, benim dondurmam vanilyalı, arkadaşım kavunlu yemek istiyor." dedim ve gülüştük. Sağolsun, bize büyük külâhlarda dondurma ikram etti ve eşi ile birlikte kuleye tırmanmaya gittiler. Biz de arkadaşımınla birlikte gözümüze kestirdiğimiz ağacın gölgesinde oturarak diğer arkadaşlarımızın dönüşünü bekledik.

Arkadaşlar merdivenlerden zirveye kadar tırmanmamışlar. Çok kalabalık olduğu için yarıdaki seyir teraslarından çevreyi biraz gözleyip geri dönmüşler. Tahminimizden evvel geldiler ve oturduğumuz yerden kalkıp Seine ırmağının diğer yakasında bulunan açık hava müzesine doğru yürümeye başladık. Bir taraftan da sohbet ediyoruz. Biraz evvel yaşadığımız olay üzerine konuşurken herkes böyle bir buluşma hikâyesi anlatıp "dünya küçük" diyor..

O ara ben :

"-Lisan kursunda Fransızca grubunda olan arkadaşlardan Paris'te görev alanları bir bulsak. İşte asıl o zaman dünya küçük derim ben." Dedim.

Hamdi Bey ;

"-Hakikaten, o arkadaşlardan kimler Paris'e verildi ki?" Diye sordu.

Ben;

"-Burdurlu Rasık Bey Paris'teymiş diye duydum ama başka kimler var bilmiyorum. Fakat onu da kimden sorabiliriz ki?" dedimimde karşımdan, benim olduğum yere göre şöyle sağ çaprazımdan bir ses:

"-Meselâ bana sorabilirsin!" dedi.

Başımı o tarafa çevirdiğimde tam tabiri ile "Eşekten düşmüş karpuzla döndüm." Çünkü karşımda duran kişi kendinden bahsettiğimiz Rasık Bey idi. Yanında da Belçika'da görev alan hemşehrisi var; ziyarete gelmiş Belçika'dan Paris'e. O da arkadaşını gezdiriyor. Tabii bu arada herkesin ağız bir karış açık.. Beşimiz birden aynı anda aynı şeyi söylemişiz :

-“Dünya gerçekten küçükmüş.!”

İki saat içinde yaşadığım bu iki ilginç olayı hiç unutamam..

muhacir bozkurt

Mustafa KÜTÜKCÜ

17.08.2011 – Bayraklı / İZMİR. [italik] [/italik]

SARI SAZAN VE MENDERES

[italik]

Yıl 1963.

Mevsim sonbahar.

Söke ovasından Burunköy istikametine giderken Menderes ırmağının üstünden geçer yol. Oraya, yörede “köprübaşı” derler.

Mevsimlik pamuk işçisi olarak Köprübaşı’nda işçi çadırlarımızı kurmuş, havaların müsait olduğu zamanlarda pamuk topluyoruz. Yağış olursa evde kalıp dinleniyoruz. Büyükler yapılması gereken ev işlerini yapıyor. Çamaşır,ekmek yapımı, yırtık-söküklerin tamiri, ısınmak ve ekmek yapmak için yakacak çalı-çırpı toplama.. vs. Erkekler böyle havalarda ya ihtiyaçları görmek için Söke’ye gidiyor, ya da Köprübaşı’ndaki kır kahvesine gidip ovadaki diğer ameleler ve çiftliklerin çalışanlarıyla muhabbet ediyorlar. Biz çocuklar ne yapalım ? Kamışların ucuna bağladığımız iğreti oltalar ile Menderes ırmağının sularında balık tutmaya çalışıyoruz aklımızca. Bazan tutuyoruz da..

Yine böyle bir yağışlı gün. Amele çalışmıyor. Yağmur dindi ama tarlalara girilecek gibi değil. Hem çamur, hem de pamuk ıslak ıslak toplandığında nakliye için balya yapılıncaya “kızışp yanıyor”.

Her aile kendine göre ihtiyaçları ile ilgileniyor. Biz çocuklar da birbirimizle anlaştık hemen çadırların yakınından menderes kıyısına indik. Oltalarımızı hazırladık ve saldık suya.

Bir ara Rafet adındaki arkadaşım beni dürtükledi:

-“ Len Mıstık , hadi şu adaya çıkalım. Ordan daha iyi balık tutulur.”

“Ada” dediği yer, Menderes üzerinde yapılmış olan beton köprüden önce kullanılmakta olan, eski ahşap köprünün su içinde kalmış olan ayakları arasına dalların, çöplerin gerilerek bir kunduz yuvası gibi ördüğü ve üzerinin de suyun getirdiği mil ile kaplanarak bir adaya dönüşmesi sonucu oluşmuş yapılar. Kıyıda sekerek sıçradığımızda üzerine atlayabiliyoruz. Su seviyesinden bir buçuk- iki karış kadar yüksekliği olan yerler bunlar.

Çocuk aklımızla buralara sıçradık. Rafet kıyıya yakın olanda kaldı; ben, bir sonraki adaya geçtim.

Birkaç dakika sonra kendi kolumun dirsek hizasından aşağıya kadar olan kısmı uzunluğunda bir balık yakaladım. O balığı yanı başıma koydum ve oltamı tekrar attım. Üç-dört dakika kadar sonra bir balık daha.. Ve bu seferki kolumun tam uzunluğunca var.. Balığı zor çektim. Beni epey zorladı ama çıkardım sudan ve oltanın ucunda epey bi salladıktan sonra çıkardım. Hâlâ çırpınıyor. Bu arada ben de yerimde epey bi zıplamışım tabii. Hem balığı zapt etmeye çalışmak, hem de balık yakalamış olmanın verdiği heyecan ve sevinçle..

Rafet yan tarafımdan sesleniyor:

“- Mıstık , iyi ki gelmişiz di mi ? Bak, ben daha hiç tutamadım. Ortak yiyecez ha!!”

“-Tamam, tamam.. Beraber yiriz.”

O arada yukarıdan bir ses :

“- Çocuklar, rast gele !”

Başımızı kaldırıp bakıyoruz; köprünün üzerinde, komşu çiftliğin çalışanlarından Mülâyim ağabey var. O da balık tutma sevdalısı biri.. Hem de köprünün üzerinden serpmeye ağ atarak avlanıyor.

“- Sağ ol Mülâyim aga! Burası iyiymiş. İki tane tuttum ben!”

Rafet:

“-Ben söylemesem buraya gelmicekti. Geldi, iki tane Sarı Sazan tuttu. Beraber yiicez.!”

Mülâyim ağabey:

“-Ben tutamazsam bana da yidircen mi len?”

Ben:

“-Tabi aga ! Hepimize yeter.! Taa tutçam ben.! Hıh..geldi bi tane taa!”

Kol uzunluğunda bir sazan daha oltanın ucunda sallanırken ben sevinçten yerimde zıplıyorum..Vee.. cumburlop.. olduğum yerde kayboldum.

Ben zıpladıkça altımdaki çalılar arasında birikmiş olan çamurlu toprak yavaş yavaş dalların arasından elenmiş ve benim altım boşalmış. Açılan delikten suyun içine dalmışım. O anda nasıl olduysa oldu can havliyle etrafıma elimi attım ve sağ elim sağlam yere tuttu. Köprünün eski ayak kalıntılarında birini tutmuşum. Sarmaştım direğe. Akıntının beni sürüklememesi için olanca gücümle sarmaşıyorum kalın keresteye. Bu arada benim suya batıp çıktığımı gören Rafet bağıyor :

“-Mülâyim Abiii!”

Mülâyim Ağabey benim suya battığımı görünce köprünün üstünden kendini bırakıyor Menderesin ortasına ve yüzüp geliyor benden tarafa. Usta bir yüzücümüş. Beni sudan kurtardı ve kıyıya çıkardı.

Kıyıya vardığımda ölümden dönmüş olmanın heyecanıyla önce bir ohh çektikten sonra balıklar geliyor aklıma.

Yakaladığım balıkları arıyor gözlerim ama nafile.. Benim üzerinde durduğum ada, benim açtığım delikten suya dalışımından sonra yavaş yavaş tamamen çözülmüş ve parçalanarak sürüklenip gitmiş. Olta da gitti, balıklar da... ama ben kurtuldum ya.. Mülâyim ağabeyden Allah razı olsun.. Beni eve (çadırlara ev diyorduk) kadar getirip anneme teslim etti. Sonradan kendi yakaladığı balıklardan getirip anneme vermiş. Akşam yemeğinde balık yedik amma ...

Ne zaman pazara çıksam ve bir balıkçı tezgâhında sarı sazan balıkları görsem, menderese dalışım gelir aklıma ve Rafet'in akşam yemeğinde söylediği sözler:

“-Len Mıstık! Senin balıklar bunlardan büyüktü!”

Şimdi mi ?

Oltayı elime almaya bile korkarım..

Ve... en iyi tanıdığım balık; “sarı sazan”. Gerisi.. hepsinin adı “balık.”

muhacir bozkurt
Mustafa KÜTÜKCÜ
21.08.2011 – Bayraklı / İZMİR.

KIBRIS ve MİLLET

[italik]

Otuz dokuz yıl önce bugün, 20 Temmuz 1974 sabahı şanlı askerimiz Kıbrıs semâlarından kartallar gibi Beşparmak dağlarına inerken radyolardan verilen haberleri tüm Türkiye, Hasan Mutlucan'ın tok sesiyle söylediği türküler eşliğinde dinliyor ve bütün millet "hazır kıta" bekliyordu. Denizli halkı da sokaklara dökülmüş; 11. Tugaya giden yollar insan seliydi.

Lojistik ve amfibik destek maksadıyla Mersin ile Silifke arasına sevk edilmekte olan birliklerimize katılabilmek için Enverpaşa Caddesi'nden İstasyon istikametine giden araçların tutunabildiğimiz yerlerinden tutunup tırmanarak: "Ben de gelmek istiyorum, beni de alın!" diye isteğimizi belirtiyor ve her seferinde araç komutanlarının : "Evlât, sıra bizim; bizden sonra sizindir. Şehadet önce bize; biz yetmezsek size!" diyordu. Araçlardan gözümüz yaşlı olarak iniyorduk.

Bu, öyle bir duyguydu ki, tarifi imkânsız...

Yaşım tam yirmi. Ama, nüfusa geç kayıt edilmem sebebiyle ondokuz görünüyör. Bir avukat bürosunda sekreter olarak çalışıyordum ve her gün adliyedeydim. Hâkimlerin hepsini tanıyordum. Hemen koştum adliyeye. Yaş tashihi yapmaya yetkili mahkemelerin hâkimlerini tek tek dolaştım. "Benim asıl doğum tarihim şu; nüfusa geç kaydedilmişim. Şahidim de var. Hemen benim yaşımı düzeltebilir misiniz? Askere gitmek istiyorum." Her birinin ayrı ayrı verdiği cevaplar, binmek için tırmandığım askerî araç komutanlarının cevabıyla aynı ağızdan çıkmış gibiydi: "Evlât, şu ân askerimiz var. Yetmezse, yaşa bakılmaz; biz de sıradayız!"

İşte; "Millet" bu!

Harekâttan dokuz yıl sonra 1983 yılında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ilân edildi.

Bugün 40. Yılına giren barış harekâtının yıldönümünde, harekâtta şehit olanlara rahmet, gazilerimize sıhhat ve huzur, milletimize barış içinde ebediyet niyaz ediyorum.

muhacir bozkurt
Mustafa KÜTÜKCÜ
20.07.2013 – DENİZLİ.

BİR PİŞMANLIK HİKÂYESİ

BİR PİŞMANLIK HİKÂYESİ..

Çok övülen Samsung Galaxy S3 mini akıllı dokunmatik telefon cihazını satın aldım.

İlk kez akıllı ve dokunmatik bir telefon kullanmakta olduğum için oldukça sıkıntılı bir öğrenme sürecinden sonra faydalanmaya başladım.

Evvelce kullanmakta olduğum telefonum ile belirli günlerde kişi listemdeki insanlara toplu mesajlar gönderme itiyadımı bu telefon ile de sürdürmek istedim ama sukut-u hayale uğradım. Telefon, alıcı sayısını 10 kişi ile sınırlıyordu.

Acaba bu problemi, bilgisayarıma bağladığımda Kies programı ile aşabilir miyim diye düşündüm; kablolu bağlantı yaptım. O ne? Mesajlar kısmı görünmüyor bile..

Haydeee... doğruca Google Amca'ya sorgulamaya gittim. Dişe dokunur ve anlayabileceğim bir şey bulamayınca Samsung Electronics Türkiye çağrı merkezine bir mesaj göndererek verilecek cevabı bekledim.

El cevap:

Sayın Mustafa Kütükcü,

Samsung Electronics Türkiye'ye ilettiğiniz talep için teşekkür ederiz. Konu ile ilgili yanıtımız aşağıda bilginize sunulmuştur.

GT-I8910 model cihazınızda Android işletim sistemi özelliği gereği en fazla 10 kişiye toplu mesaj gönderimi yapılabilmektedir. Cihaz özellikleri sonradan değiştirilememektedir.

Bilgisayarınız üzerinden SMS görüntüleyebilmeniz ve SMS gönderebilmeniz için Kies Air uygulamasını kullanabilirsiniz. Kies Air, Android işletim sistemine sahip olan akıllı telefonlar tarafından kullanılan, bir sunucuya bağlı olmak şartıyla telefonunuzdaki verileri bilgisayarınızda herhangi bir kablo (USB) kullanmadan görüntülemek anlamına gelir.

Bu özelliği kullanabilmeniz için öncelikle cep telefonunuz ve bilgisayarınız aynı Wifi ağına bağlı olması gereklidir. Menüde bulunan Kies Air uygulamasına giriş yaptığınızda çalışır konuma gelmiş olacaktır. Kies Air içerisinde alt kısımda "Başlat" butonuna tıkladığınızda karşınıza bilgisayarınızın URL kısmına girmeniz gereken bir tarayıcı link uzantısı gelecektir. Bu alanı bilgisayarınızda tarayıcı bölümünün içinde yer alan URL kısmına yazmanız gereklidir. URL kısmına yazıp Enter tuşuna bastığınızda telefonunuzdaki verileri bilgisayarınızda görüntüleyebilmek için telefonunuzun ekranına erişim talebi gelecektir. İzin verdiğiniz takdirde telefonunuzdaki verileri bilgisayarınızda görüntüleme işlemi sağlayabilirsiniz.

İşlemleri gerçekleştirilememeniz durumunda Samsung Çağrı Merkezi ile iletişime geçmenizi rica ederiz. İlginiz için teşekkür ederiz.

Samsung Electronics Türkiye
Samsung Çağrı Merkezi
444 77 11

Samsung Electronics Türkiye
Müşteri Hizmetleri

Oh bee..

Kısa zamanda böyle bir cevap verilmesi beni epey sevindirdi..

Hoppala... sevincim kursağımda kaldı.. Android sistemin özelliği gereği 10 kişiden fazlasına SMS gönderemezmişim..

Neyse... biz işimize bakalım: PC üzerinden mesajlarımı görebilmek ve mesaj yazabilmek için haydi bakalım şimdi tavsiye edilen uygulamayı gerçekleştirmeye çalışalım..

Önce Kies Air bilgisayara kurulmalı ve çalıştırılmalı. En güvenilir kaynak neresi? Tabii ki Samsung Electronics Türkiye'nin kendi resmî sitesi.

Siteyi açıyorum ve uygulamayı arıyorum. Arama penceresine Kies Air yazıp arama düğmesine tıklıyorum... o ne ?? karşımda bir facebook sayfası.. acaba burada mı diye arıyorum, orda da Kies Air görünmüyor..

Neyse ki bir telefon numarası var bana gönderilen cevap metninin altında. 4447711. Hemen arıyorum.. Uzunca bir süre müzik dinledikten sonra nihayet karşımda canlı bir insan buluyor ve derdimi anlatmaya başlıyorum.

Kibar bir görevli bana yardımcı olmaya çalışıyor ama maalesef istediğim hedefe ulaşamıyorum. Geri dönüş için not alıyor ve dönüş sözü vererek görüşmeyi sonlandırıyoruz. Görüşme süresi 33 dakikayı aşmış ama problem çözümsüz.. İkinci kez tekrar arıyorum; bir saate yakın görüşmenin sonunda gene elde var sıfır...

Ben biraz aceleci olduğum için araştırmaya devam ediyorum ve Samsung'un kendi sitesi dışında bir kaynaktan Kies Air bulup indiriyor, bilgisayarıma kuruyorum. Tekrar denemeye geçiyorum.

Hayret... başardım.. Kies Air ile telefonumun içeriğine ulaştım. Mesajlarımı okuyabiliyorum ve mesaj yazabiliyorum.. Yaşasınnnnn!!

Hooopp, hoooooop ! Yavaş ol arkadaş, çok fazla sevinme... diyor bana sistem..

Klavye kullanarak rahat rahat mesaj yazabilirsin amma maksimum karakter sayısı 201.. orda dur..

Yahu bu ne? Ben daha uzun bir metin yazmak istiyorum. Mesaj metninin uzunluğuna göre sen 2., 3., 4. mesaj olarak kabul et ve benden o kadar mesaj bedelini alsın benim operatörüm.. sen niye sınırlıyorsun beni?

Hayyy senin aklına turp suyu sıkayım e mi...

Şimdi bir başka özellik ara bakalım: Okuduğum mesajı PC'de klavye kullanarak veya mouse kullanarak silmek istiyorum, silebilir miyim? İh! Olmaz! Öyle bir seçenek yok. Sadece okuyabilir ve yazabilirsin diyor bana sistem hazretleri..

Ben böyle akıllı telefonu ne yapayım ya hu ?

İşte böyle....

Pişmanlık denilen şey böyle de yaşanıyormuş bazen..

Bilmeyenler bilsin istedim..

Hata mı ettim acaba??

Sabırla okuduğunuz için teşekkür ediyorum..

Saygılar sunuyorum.

Mustafa KÜTÜKCÜ

-muhacir bozkurt-

27.07.2013 - DENİZLİ

ÇOCUK DUASI GÜNEŞ AÇTIRIR

Yazının başlığına bakıp, “Yahu bu ne ki?” diyerek merakla okumaya başlayacağınızı biliyorum. Onun için de böyle bir başlık seçtim zaten. Aslında anlatacağım bir anı.

Yıl Bin dokuz yüz seksen bir.

Yer: Erzurum’un Karayazı ilçesine bağlı Erenler köyü.

İlk görev yerim.

Öğretmen olarak mezun olup tayin beklerken 12 Eylül darbesi geldi ve atamalarımız gecikti. Kasım sonunda kura çekip, yeni yılın ilk günlerinde göreve başladık. Yarıyıl tatiline üç hafta kala vardığım köyde sıcak bir ilgiyle karşılanmışım. İki öğretilimdik. Benden evvel orada görev yapan arkadaşlardan birisi tayin olup ayrılmış ama kıdemli olan okul müdürü arkadaşım aynı köyde on birinci yılını çalışmakta. Çok çabuk kaynaştık kendisiyle ve tabii ki onun köyü ve köylüyü iyi tanınması sayesinde benim de uyum sağlamam hızlanmış oldu.

Ocak ayı sonunda yarıyıl tatili olunca memleketim olan Denizli’ye gittim ve şubat ayı ortasında geriye döndüm. Kar dolayısıyla Karayazı’da üç gün beklemek zorunda kalmıştım; köye ulaşım olmadığından.

Nihayet köye ulaştığımda ise ne zaman tekrar ilçeye gidebileceğim belirsizdi. Çünkü ben köye ulaştığım saatlerde öylesine şiddetli bir kar yağışı daha başlamıştı ki, akşam saatine doğru okul binası ile müdür lojmanı arasındaki boşluk tamamen dolmuş ve çatıya kadar yükselmişti kar seviyesi. Lojman ile okul arasında adeta bir tünel oluşturarak geçebiliyorduk. Ertesi günün sabahında öğrencilerin her biri ellerindeki kar tokmakları ile evlerinden okula kadar yol açarak gelebilmişler ve kuşluk vaktinden sonra sobalarımızı yakıp ısıttığımız sınıflarımızda derse başlamıştık. Birleştirilmiş sınıflar olarak 1.,2.,3. Sınıfları müdür arkadaşım okutuyor, ben de 4.ve 5. Sınıfları okutuyordum. Teneffüslerde öğrenciler dışarıya çıkamadıkları için sınıflarda soba başında sohbet ediyorlardı. Bir öğrencim bana doğru yönelerek:

- “Öğretmenim, Denizli’de havalar nasıldı; böyle kar var mıydı?” diye sordu. Ben de kendisine cevaben:

- “Hayır. Çok güzel, güneşli bir hava vardı. Hattâ birkaç arkadaş toplanıp ormanda piknik yaptık.” Dedim.

Keşke demez olaydım.

- “Piknik mi? Biz de yapalım!” diye aynı anda beş-altı öğrencim birden atılmaz mı? Şaşırdım. Niye söyledim ki bu lâfi diye kendi kendime de kızdım ama artık ağzımdan çıkmıştı bir kere.

- “Çocuklar hele havalar biraz düzelsin. Güneşli bir günde birlikte bir piknik yaparız.” Dedim.

Bunu söylerken de bir taraftan müdür arkadaşımın yüzüne baktım.

Müdür arkadaşımın müstehzî bir ifadeyle bana doğru bakması ve söylemese bile “Yandın kardeşim sen!” ifadesini takınması, ne kadar büyük bir hata ettiğimi anlamama yetti. Mevzuyu orada hemen kapatmak için başka şeylerden konuşmaya başladık ve hemen teneffüs bitti diyerek derse geçtik, ama, söz bir kere ağızdan çıkmıştı.

Aradan epey zaman geçmişti. 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı hazırlıklarımızı son hızla sürdürmekteyken bir gün hava çok güzel oldu ve öğrencilerden bir tanesi bu piknik muhabbetini hatırlattı. “Şimdi bayram hazırlığı yapıyoruz. Bayramdan sonra gene böyle bir hava olursa; söz, gidelim.” Diyerek kapattım.

Mayıs ayına girdik. Havalar zaman zaman güneşli olmaya başladı ama yerdeki kar henüz erimedi, toprak görünmüyor. Bir gün Hıdırellez’den bahsettim çocuklara. Bizim yörede bu günde güzel şenlikler yapılır, pikniğe bile gidilir, dedim.

Çocuklar gene pikniğe gidelim diye tutturdular.

-“Çocuklar, siz Allah’a dua edin. Allah, çocukların dualarını geri çevirmez. Siz isteyince bu havalar düzeler ve piknik yaparız.” Dedim. Böyle söyledim ama, ne yalan söyleyeyim havaların pek düzeleceği de yok. Yerde yarım metreden fazla kar var ve arada bir de üstüne tekrar yağıyor. 15 Mayıs günü ilçede toplantımız var. Toplantıdan geldikten sonra çocukların karnelerini hazırlamaya, sene sonu işlemlerini tamamlamaya çalışacağız. Öğrenciler bunu biliyorlar. İfade bir soruyorlar:

- Öğretmenim, ne zaman piknik yapacağız?

Ben de hiç usanmadan aynı cevabı veriyorum.

-Siz Allah’a dua edin. Hava güneşli olsun; gideriz.

-Öğretmenim, Cumartesi veya Pazar günü olsa bile gider miyiz ?

-Tabii ki gideriz. Hem de daha rahat gideriz.

Böyle konuşmalar sürüp giderken bir Cuma günü öğrenciler kendi aralarında anlaşmışlar ve öğle arasında topluca Cuma namazına gitmişler. Öğleden sonraki derse geldiklerinde:

-Öğretmenim, biz Allah’a dua ettik. Yarın güneşli olsun dedik. Yarın gider miyiz, hava güneşli olursa?

-Tamam dedik ya çocuklar. Hele yarın hava güneşli olsun. Çay demlemek için büyük çaydanlık ve piknik tüpü ben götüreceğim. Siz de evden yiyeceklerinizi alır, hazırlanır gelirsiniz. Birlikte gideriz.

Cumartesi sabah.

Penceremden vuran kuvvetli güneş ışıkları gözlerimi kamaştırıyor. Dışarıda çocuk sesleri.. Çevredeki kar yığınlarından güneş ışıkları ile yansıyan yakamozlar ap ayrı bir güzellik katıyor çevre manzarasına.

Çocuklar hava güneşli olunca hemen birbirleri ile irtibata geçip hazırlanmışlar ve ellerinde yiyecek çıkınları ile sabahın ilk ışıklarında okulun önünde toplanmışlar. Müdür arkadaşım lojmandan çıkıp geldi benim bekâr odasının kapısını çaldı.

-Haydi bakalım kardeş, verdiğin sözü yerine getirme vakti.. Çocukların duasını Allah kabul etti.. Şimdi sıra sende.

-Sen gelmiyecek misin?

-Gelmez olur muyum?

-Haydi öyleyse, ya Bilmillâh!

Piknik tüp, büyük çaydanlık, demlik, çay, şeker, kumanya...derken yarım saat sonra öğrencilerle beraber köyün güney tarafında Hınıs istikametine giden yol üzerindeki su kaynakları olan yöreye doğru yola koyulmuştuk.

Köyde, dünya ile tek irtibatımız olan transistörlü, kısa dalgalı pilli radyo elimizde.. TRT’de Raci Alkır’ın billur gibi sesiyle söylediği “Dün Gece Yâr Hanesinde Yastığım Bir Taş İdi..” türküsünü dinleyerek yol alıyoruz. Kaynakların olduğu yere vardık. O güne kadar sürpriz olsun diye çocuklara göstermediğim siboplu plâstik topu çıkarıp önlerine koydum. O plâstik top, çocuklara bir bayram eğlencesi yaşattı. Kar üstünde top peşinde koşuşturan çocukların neşesi görülmeye değerdi. Çayımızı demledik, çocukların evlerinden getirdikleri haşlanmış yumurta, patates, peynir, lavaş ekmeği ile bir güzel karınlarımızı doyurduk. Üç saati aşkın bir süre orada eğlendik.

Hava bir taraftan kapanmaya ve rüzgâr kar savurmaya başladı ama, nerede biliyor musunuz? Bizim piknik yaptığımız yerden yüz metre kadar doğu taraftan geçen yolun alt tarafında.. Bizim olduğumuz yerde ise kar yağışının tanesi yok... Bu tam bir mucize.. Allah’ın hikmeti. Çocukları topladım :

-Çocuklar, Allah sizin dualarınızı kabul etti ve bugün güzel bir piknik yaptık. Bakın, aşağıda kar yağıyor, burada hiç kar yağışı yok. İşte sizin Allah’a ettiğiniz duanın karşılığı bu. Fakat artık toplanıp geriye dönsek iyi olur, haydi toparlanın!

Çocuklar, sözümü ikiletmeden hemen çıkınlarını toplayıp sıraya geçerek köye doğru yürümeye başladılar. Müdür arkadaşım ile ben de ellerimizde eşyalarımız ve radyomuzla peşlerinden gidiyoruz.

Piknik yaptığımız yerden ayrıldığımızda kar o bölgeye yağmaya başladı. Yaklaşık yirmi dakika sonra köye girdik. Biz köye girinceye kadar bize dokunmayan kar, çocuklar evlerine dağılınca tekrar köyün üzerinde savrulmaya başladı.

Mucize denilen şey işte buydu. Bunu hangi fizik kuralı ile açıklayabilirim ki?

Çocukların duası güneş açtırmıştı.

Bu olayı, ömrüm oldukça unutmam mümkün mü?

muhacir bozkurt

Mustafa KÜTÜKCÜ

02.03.2012 – Bayraklı / İZMİR.

YÖNETMEK

"İnsanla uğraşmak, dünyanın en zor işi." diye söylerdi rahmetli babam.

Doğruydu söylediği..

Son zamanlarda olanları düşündükçe, "yönetmek" denilen işin ne kadar zor bir iş olduğunu daha iyi idrak ediyorum.

Her insanın kendine has doğruları olabilir ama bir de genel doğru vardır.

Aynı şekilde;

Her insanın kendine has yanlışları vardır ama bir de genel yanlış vardır.

İşte, mes'ele burada düğümleniyor:

Kişilerin doğrularını, genel doğrunun önüne koymak veya kişisel yanlışları genel yanlış olarak değerlendirmek..

Bu ikisi de yanlış..

Kişilerin hatalarını genelin hatası gibi görmek yerine hatasını göstererek kenara çekilmesini istemek veya hata yapanı cezalandırmak gerek. Bunu ayırt edebilmek çok önemli..

Genel doğruları hâkim kılabilmek önemli...

Allah (C.C.) genel doğruları her zaman milletimiz ve devletimiz üzerinde hâkim kılsın inşaallah...

Ve... bizleri de Hz. Ali (r.a.)'nin duasındaki düstura ulaştırırsın.

"Yâ Rabb'im ,

Gönlümde olanı hakkımda hayırlı eyle;

Hakkımda hayırlı olana gönlümü razı eyle!"

Bu duayı ben devletim için, milletim için, tüm inananlar için ediyorum.

Yâ Rabb'im!

Seni tesbih edenler için hayırlı ameller nasip et...

Hayırlı amelleri, seni tesbih edenlere nasip et..

Devletini daim, emr-i ilâhîni kaim et..

Âmîn!

Mustafa KÜTÜKCÜ

26.12.2013 - 00:45 – DENİZLİ.

Fırat ÇAKIROĞLU

[italik]

Bir insanın bir insanı öldürmesini hiç bir zaman istemeyen biriyim. Ölen ve öldüren kim olursa olsun öncelikle insandır ve bir ana kuzusudur. Hangi saikle olursa olsun cinayet, cinayettir. Bu olayda ölen, şerefli bir ana-babanın şerefli bir evlâdıdır.

Öldüren kişi ya da kişilerin kimliği üzerinden siyasî hasım üretmek ve saldırmak, ya da ölenin kimliği üzerinden siyasî rant devşirmek maksadına matuf tüm art niyetleri lânetliyorum.

1980 öncesinde yaşadığımız sağ-sol kavgalarını körükleyenleri 1980 sonrasında iyi tanıdık. Mahkemelerde bir sağdan-bir soldan diyerek idam kararı verip uygulayanların yaptıkları ile kanaatlerimizi sorguladık, yanlışlarımızı gördük.

1980 sonrasında değiştirilen taktik ile ülkemizde yaşayan vatandaşlarımızı ekalliyet tutkusu ile birbirine hasım haline getirme gayretlerini teşhis edip -arada bir yol hataları olsa da- "açılım" politikası ile ekarte etmeye çalışan siyasî iktidarı, sürekli olumsuz mânâda tenkit ederek daha fazla yol hatası yapmaya zorlayan felsefeyi de kınıyorum.

Ege Üniversitesi Kampüsü'nde cereyan eden olayın bizzat içinde olanlar, olayın iç yüzünü çok daha iyi bileceklerdir. Failler veya olayın şahitleri tespit edilip olayın aslı aydınlığa kavuşmadan birini övüp birine sövmek, hiç kimseye bir artı değer kazandırmayacaktır.

Ben, sadece ölen gencecik fidana ve onun ailesine acıyorum. Aynı zamanda sürekli yalpalamaya zorlanan ve yalpalamaktan kurtulamayan sade vatandaşıma yanıyorum. Sürekli yalan yanlış bilgiler ve tahrik unsuru kışkırtıcı haberler verilerek akl-ı selîm ile düşünmesi engellenen, ufku karartılan insanlarıma üzülüyorum.

Yazık oluyor, çok yazık...

Mustafa KÜTÜKCÜ
-muhacir bozkurt-
22.02.2015 – DENİZLİ.

BİR KİŞİ EKSİK OLSUN

Kismetten öteye yol bulunmazmış.

Hayat bana öyle bir yol çizmiş ki; inişlerinden çok çıkışları var. Tırman, tırman bitmiyor.

Otuz beş yaşında, görevli olarak, tek başıma vatandan, anadan, yârdan ayrı düştüm yollara. Hedef: Almanya'nın Bremen eyaleti. Sebep: Yurtdışındaki işçi ailelerinin çocuklarına Türkçe ve Türk Kültür Dersleri vererek benliğini kaybetmeden hayatlarını sürdürmelerini temin maksadıyla devlet tarafından verilen eğitim hizmetinin bir neferi olmayı yürekten istemek.

Vardık ve bizden evvel orada bulunan meslektaşlarımızla tanıştık. Vazifemize başladık.

Bir taraftan, vazifeli olduğum üç ayrı okulda öğleden sonralarına programlanan derslerimi verirken diğer taraftan da içinde bulunduğum devletin lisanını öğrenmeye çalışıyorum.

Haftanın iki gününde sabahtan öğleye kadar bağlı bulunduğumuz Hannover Konsolosluğu'nca resmî kanaldan tertiplenmiş olan lisan kursuna (!) devam ederken, diğer yandan gene haftanın iki günü akşamları kendi isteğimle Bremen Eyalet Hükümetinin Halk Eğitim Merkezlerinde verilen lisan kursuna devam ediyorum.

Akşamları verilen kursta değişik milletlerden insanlar var ve hepsinin tek gayesi içinde yaşadıkları memleketin insanları ile temel ihtiyaçları teminde olsun anlaşabilmek.

Öğleden önceleri gittiğim kursta ise sadece Türk Devleti tarafından görevli gönderilmiş Türk Öğretmenler var. Kursta ders veren eğitici kişi meslekte oldukça tecrübeli, Türkiye'de dört yıl süreyle İstanbul'daki Alman Lisesi'nde görev yapmış, Türkçeyi oldukça ileri düzeyde bilen ve konuşan, aynı zamanda Türkiye'nin 38 ayrı vilâyetini gezip tanımış bir Alman öğretmen. Bu öğretmen Türkiye vilâyetlerini tanırken aynı zamanda insanlarımızın karakteristik özelliklerini ve zaaflarını da tanımış tam bir misyoner.

“Misyoner” kelimesini özellikle kullanıyorum, çünkü bu adam sürekli Almanya'nın devlet olarak ekonomik gücünü, kültüre olarak sağlam temeller üzerine oturduğunun propagandasını yapabileceği materyalleri çok güzel bulup değerlendiriyor. Bununla beraber, hitap ettiği kitlenin zaafalarını ve zayıf noktalarını da üstüne basa basa aşağılar tavırlarla gözüne sokmayı mahirane şekilde yapıyor. En fazla üstünde durduğu iki husustan birincisi Kürt vatandaşlarımızın yaşantısı, yoksulluk, ulaşımdan kaynaklanan zorluklar, eğitim noksanlığı ve lisan ayrılığı. İkinci husus ise resmî görevle orada bulunan biz öğretmenlerin kendi aralarındaki 1980 öncesi siyasî kamplaşmaların izlerini kaşıyıp, belli başlı konularda nasıl ayrı düşüncelere sergilediğimize ve kendi aramızda sert tartışmalara girdiğimize bakarak kenardan kıs kıs gülmek. Tabii ki bütün bunları yaparken çorbada tuz misali lisan öğretimi konusuna da zaman zaman uğramakta. Yani asıl yapması gereken iş olan lisan eğitimi ikinci plânda kalıyor ve hazret, sürekli kendi milletin üstünlüğünü bizlere anlatmak ve fikren bizim kabulümüzü sağlamak telâşında.

Bu minval üzerinde zaman akıp geçerken bir ders günümüzde ortaya atılan bir konu üzerinde –aynı zamanda hukuk fakültesini de bitirerek avukat olma hakkını kazanmış olan bir meslektaşımız- söz alarak konuşmaya başladı ama daha girizgâh faslında “Zaten Hitler...” dediği ân Alman hoca elini kaldırıp konuşmayı durdurdu ve söylediği söz şuydu: “Hitler bir Almandır ve onunla ilgili olarak sadece –bir Alman olarak- ben konuşabilirim. Alman olmayanların Hitler hakkında konuşmalarına izin veremem!” Ve: Arkadaşımız, lâfı ağzına tıklmış olarak susup konuşmaktan vaz geçti.

Bu sırada ben söz alıp: Bayım (ismini özellikle yazmıyorum), siz, bizim ülkemiz ve devlet adamlarımız ile ilgili olarak her türlü sözü söylerken biz, dünyaca bilinen gerçekleri söyleyemeyecek isek bunun adına ne denir? Ben, bunu kabul etmiyorum. Ve sizi asıl yapmanız gereken lisan dersine davet ediyorum. Lâkin bu davetimi evvelce de birkaç kez yapmış olmama rağmen siz aynı tavrınızı sürdürdünüz. Ben burada devletimin görevlisi olarak bulunuyorum ve resmî bir anlaşma gereği olarak bu kursa iştirak ediyorum. Bugünden sonra ise resmen protesto ediyorum ve sizin derslerinize de gelmeyeceğim, Almanca'yı da öğrenmeyeceğim. Dünyada sizin lisanınızı konuşan bir kişi eksik olsun! Diyerek ders yapılan mekânı terk ettim.

Gerçekten de o günden sonra tekrar derse gitmedim. Ve gerçekten de görevim bitip ülkeme döndüğüm güne kadar mecburiyet olmadıkça Almanca konuşmadım.

Bu tutumumun değerlendirmesi ise ayrı bir yazı konusu olur. Ben şimdilik sadece bir hatıramı naklettim.

Saygılarımla...

-muhacir bozkurt-
Mustafa KÜTÜKCÜ

HİZMET BÖYLE Mİ OLMALI?

Efendim Merhaba!

Ben, emekli bir öğretmenim.

Bugün sizlerle iki fotoğraf karesi üzerinden bir sohbet arzu ediyorum.

İnsan olarak toplu yaşama ihtiyacında olan yaratıklarız. Toplu yaşarken de her ferдин huzur içinde olmasını temin için bir takım prensipler geliştirir, hizmetler üretir, hizmetleri paylaşıyoruz. Tabiidir ki bu hizmetleri üretme ve paylaşmada da bir işbölümü kaçınılmazdır. İşbölümü, iş alanları oluşturur. İş alanlarının sorumluluğunu yüklenmek için kurumlar oluşur. Kurumları yönetmek için bir hiyerarşi gelişir. Bu, toplumsal bir zincirdir. Böyle bir girizgâhtan sonra sohbet konusuna geleyim.

Efendim,

İki gün önce evimden çıkıp yürüyerek semt pazarına alış-veriş için gittim.

Yolda gördüğüm manzara: Caddenin bir tarafından diğer tarafına çaprazlama olarak asfaltı keserek ince bir kanal açmaya çalışan bir ekip vardı ve ben bu ekibin çalışmasını birkaç dakika izledim. Kaldırımdaki kilit taşı parkeler sökülmüş, bir çukur açılmış, caddenin karşısında da aynı şekilde kaldırım taşları sökülüp bir çukur açılmış; iki çukurun arasında kalan kısım kanal ile birbirine bağlanmaya çalışılıyor. Açılan çukurlara yerleştirilecek düzenek ile kanala yerleştirilecek iletişim kabloları birbirine bağlanacak. Bu, "iletişim çağı" dediğimiz bu çağda telefon, internet ve televizyon yayınlarını evlerimize ulaştıracak olan yer altı kablo ağı inşası. Pazardan alış-verişimi tamamlayıp dönmekte iken aynı yere baktım çukurlara yuvarlak rögar benzeri yapılar yerleştirilmiş, açılan kanallara kablolar yatırılmış ve üzerinden ince beton harcı dökülerek kabataslak iş tamamlanmış. Kanalların içindeki betonun kurumasından sonra da sıcak asfalt dökülerek asfalt seviyesi tamamlanacak. Bu ameliye yaz aylarında benim evimin bulunduğu bölgede yapılmıştı. Şimdi komşu semtin ağı hazırlanıyor. Lâkin, sözün burasında durup yapılan işin sağlıklı olup olmadığı konusunda örnek fotoğraf göstermek istiyorum.

Buyrun; bu fotoğraf, benim ikâmet ettiğim apartmanın önündeki kaldırımdan çektiğim fotoğraf. Yaz aylarında yapılan işin ne derece özenli yapıldığını gösteriyor değil mi? (Yazı arasına yerleştirme imkânı olmadığı için fotoğraflara numara koyarak ekleyebildim. 1 numaralı fotoğrafa bakınız)

Şimdi de iki gün önce çalışılan bölgenin benim ikâmet ettiğim yere en yakın noktasındaki hizmet sunumunu görelim: (Şimdi de 2 numaralı fotoğrafa bakınız lütfen. Bu fotoğrafı, düzenleme yapılır belki diye iki gün bekledikten sonra, bugün, cuma namazı dönüşünde çektim.)

Manzara bu...

Hizmet böyle mi olmalı?

Denetim mekanizmasının başında olan kıymetli bürokratlarımıza sesleniyorum:

"3 Aralık Dünya Engelliler Günü" Biliyor musunuz?

Engelli bir vatandaşımızın bu kaldırımda yürüdüğünü düşünün lütfen. Ve o engelli ferдин de sizin herhangi bir yakınınız, kardeşiniz olduğunu düşünün. Yakınınız olmasa bile, sizinle aynı haklara ve özgürlüklere sahip bir "insan" olduğunu düşünün lütfen!

Ve, hizmet üreten insanlar! Size sesleniyorum:

Yaptığınız işi, kendinizin de o hizmetten aynı şekilde yararlanacağını veya zarar göreceğini düşünerek, sonuçlarına katlanıp katlanamayacağınızı düşünerek yapın lütfen! Bu empatiyi yaparsanız sadece insanlığınız artar.

Ben, beni rahatsız eden bir uygulama hakkında düşüncelerimi yazdım. Umarım ki tesiri olur da insan olarak daha insanca yaşamamıza katkısı olur.

Saygılar sunuyorum efendim.

Mustafa KÜTÜKCÜ
Emekli Öğretmen
02 Aralık 2016 – Denizli.